

Joel 2:26a

“en gij zult overvloedig en tot verzadiging eten.....”

Gemeente,

Denk eens na, kinderen. Het is trouwens heerlijk dat jullie erbij zijn vanmorgen. Ook en juist in de avondmaalsdienst. Heel goed om als ouders zodra het redelijkerwijs mogelijk is, onze kinderen mee te nemen naar de avondmaalsdiensten. Maar denk dan juist eens na: De tekst voor de avondmaalsdienst is: gij zult overvloedig en tot verzadiging eten. Denk eens na, dan denk je toch: dat kan niet. Aan de tafel zie ik dat ieder één slokje drinken, wijn, neemt en één stukje brood. Eén stukje. Dat kun je toch nooit overvloed hebben en verzadigd zijn, meer dan genoeg hebben? Daarvoor moet je toch veel meer eten? Hoe kun je nou verzadigd zijn en overvloed krijgen van één slokje en één hapje? Ik hoop dat je het straks thuis aan je vader of moeder kan vragen.

Maar we gaan er nu ook over nadenken. De tekst staat in het tweede deel van Joel. Het eerste deel liep tot 2:17. Het gedeelte van de sprinkhanenplagen, de aankondiging daarvan, de oproep tot bekering. En vanaf 2:18 profeteert Joel van de heilstijd die komen zal. In plaats van sprinkhanenplagen en hongersnood zal er regen zijn en opbrengst van gewassen. Er zal de Leraar der gerechtigheid komen en de Heilige Geest zal worden uitgestort. Heilstijden met zegeningen die over elkaar heenbuitelen. En in dat verband staat dan onze tekst. Gij zult overvloedig en tot verzadiging eten.

Als we dan kijken naar het Heilig Avondmaal dan zien we allereerst dat brood en wijn teken en zegel zijn van Gods grote heilstijd die komt. Dat ene slokje wijn en ene hapje brood zijn teken en zegel van veel meer. Van de grote heilstijd die komt. De tijd van de nieuwe hemel en nieuwe aarde. Dat is de tijd van alle zegeningen. De tijd dat God alles en in allen zal zijn. Dat Zijn Aangezicht de zon zal zijn. Dat de Heilige Geest ten volle zal geven een overvloed van vreugde, liefde en heiligheid. Dat zal een tijd van overvloed zijn in alle opzichten. Voor de nieuwe hemel en nieuwe aarde die stralen zal van vreugde en voor allen die daar zijn zullen. Die de erfenis zullen ontvangen, eeuwig, onverwelkelijk, onvergankelijk. Een slok wijn en een hap brood geven aan: Ik zal. Ik zal dit doen aanbreken.

En dat ene slokje wijn en ene stukje brood duiden aan: deze heilstijd, deze volheid die is te verwachten dankzij het offer van de Heere Jezus. Is verworven door Zijn Zelfovergave aan het kruis. Dat Hij Zichzelf gaf, hij gaf niet veel, Hij gaf niet alles, Hij gaf Zichzelf, Zijn leven. En Hij gaf Zichzelf tot in de diepste diepte. Tot in de dood, tot in de kruisdood, tot in de nederdaling ter hel. Dieper kon niet. Zwaarder lijden is er niet. Onder de vloek Gods. Die we hebben overdacht in samenhang met onze zonden,

onze vervloeking, die Hij tot de Zijne nam. En dat deed Hij voor mensen zoals ik. Zo onverbeterlijk, zo hardnekkig, zo onwaardig. Toen wij nog vijanden, goddelozen waren. Een slok wijn en een hapje brood zijn teken en zegel van deze liefde. Deze liefde van Christus. Ik voor u. Ik voor u, daar gij anders de eeuwige dood had moeten sterven.

En dat ene slokje wijn en ene hapje brood geven aan: Ik zal u daar brengen, waar dit heil volmaakt is. Mijn verbroken lichaam en Mijn vergoten bloed Zijn voedsel en drank voor uw ziel, voor het geestelijk leven. Ik zorg dat uw geloof niet bezwijkt, niet ophoudt, niet van lieverlee overgaat. Mijn verbroken lichaam en Mijn vergoten bloed zorgen ervoor dat Ik uw geestelijk leven in stand houd. Waar het ook doorheen moet, waar het ook door belaagd wordt: Ik voed u. Ik voed u met Mijn verbroken lichaam en Mijn vergoten bloed totdat u aankomt waar geloof overgaat in aanschouwen.

Eén stukje brood en één slokje wijn zijn teken en zegel van een drievoudig werk van God. Ik zal u, Ik voor u, Ik voed u. Ik zal u geven de volheid van Mijn heil. Ik voor u, want Ik gaf Mijzelf, Ik voed u opdat uw geloof niet ophoude.

Daar is dat ene stukje brood en ene slokje wijn teken en zegel van. Wat ligt daar, en nou gaan we dat een beetje begrijpen denk ik en hoop ik, wat ligt daar een overvloed in. Wat is dat een verzadiging, een volheid, zo groot dat je het niet op kunt, niet bevatten kunt. In dat ene slokje wijn, in dat ene stukje brood zit zoveel. Daarin zit Gods zaligheid, Gods liefde, Gods bewaring. Een overvloed tot verzadiging toe!

Zodat erachter staat: en gij zult prijzen de Naam van de HEERE, uw God, Die wonderlijk bij u gehandeld heeft. Zo wonderlijk, dwz. boven elk menselijk denken en kunnen uit. Dit kan geen mens. Dit doet geen mens. Menselijk gezien was ik hopeloos en verloren. Is het onmogelijk om gered te worden. Al gaat heel de wereld, heel de gemeente eraan staan, ik ben niet te redden. Mijn schuld is te groot, mijn oordeel is verdiend en mijn kracht te klein. Reddeloos. Maar God, God doet wonderen, Hij alleen.

Er is in de HEERE overvloed. Overvloed aan heil, aan liefde, aan kracht en sterkte. Tot verzadiging toe en overvloedig genoegzaam voor duizend werelden. Als ik zo weinig ervan binnenkrijg, als ik zo weinig ervan ervaar, als ik zo arm leef en zo armoedig ben, hoe kan dat? Een stortvloed aan zegen en toch zo weinig opvangen? Ja, als je onder een stortvloed van water een fles houdt met een hele smalle opening dan gaat er het meeste naast. Dan moet je een fles met een grotere opening nemen. Dan is er maar één ding: doe uw mond wijd open. Wijd open. Vol verlangen en smeking. Zodat er meer in kan. Tot verzadiging toe. Je kunt

nooit te veel honger en dorst en verlangen naar Gods heil hebben, wel te weinig, wel veel te weinig.

Gij zult overvloedig en tot verzadiging eten. Aan wie betekent en verzegelt de HEERE dit? Voor wie is dit? Nu, dit is het heil dat Joel mag verkondigen aan hen die zich bekeren. Die niet hun klederen, maar hun hart scheuren. Die de oproep van hoofdstuk 2 vers 13 ter harte namen. De oproep van vorige week zondag. Bekeert u dwz scheurt uw hart en niet uw klederen. Bekering is de loopplank tot deze heilstijd. De loopplank vanaf het zinkend schip naar de veilige en heerlijke kade. De loopplank van het gescheurde hart. Omdat ik heb gezondigd tegen God de Vader, Hem onteerd en gekwetst heb. Ontzettend. Omdat ik gezondigd heb tegen God de Zoon. Zijn wonden verzwaard, Zijn doornen dieper ingeslagen, ontzettend. Zijn Geest bedroefd, Zijn goede, geduldige, getrouwe Geest verdriet gedaan. Ontzettend. Ik ben door schuld verslagen en mijn hart is verbrijzeld en verbroken. Maar: wie kan dat? Wie krijgt zijn hart verbroken en verscheurd? Ware bekering doet uitgaan naar Christus. Zoekt het leven buiten zichzelf in Christus. Boston zegt ergens: als je niet kunt komen met een verbrijzeld hart, kom dan om een verbrijzeld hart. Heeft Hij u zo zien komen afgelopen week? Heeft de Heere Jezus u zo zien vluchten tot Hem?

En dan en zo, kan het niet anders of er komt iets van verscheurdheid van je hart. Van verbrokenheid. Al is het nog zo weinig. Voor hen is het Heilig Avondmaal. Aan hen wordt de overvloed verzegeld. Ik zal u, Ik voor u, Ik voed u. Bekering is de loopplank tot de tafel. Anders komt u niet, in elk geval, hoort u er niet. Bekering is de loopplank tot de tafel. Juist in het besef en de erkenning: ik heb gezondigd, ik heb kwaad gedaan, ik verdien het niet, ik ben onwaardig. En dan: om verzadigd te worden, om overvloed te ontvangen en die overvloed verzegeld te krijgen.

Voor wie het is? Kortom: voor degenen voor wie het een wonder is.

Amen